

ભજન-સંગ્રહ.

પ્રકાશક-વેદજ્ઞાન પ્રચારક મહોળ-અમદાવાદ.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

। ગુજરાતી કૉપીરાઈટ ટ્રિબ્યુનલ ।

અનુક્રમિક ૨૦૦૬ ઝીક

પુસ્તક નં. ૮૫૦ ૭૨૧૩૧૨

વિષય ૬-૧૬૧

પોપટરામજી મનોહર અંધમાળા-નં-૨

॥ ઓરમ્ ॥

(ગુજરાતી તથા હિન્દી)

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

 દેવકીર્તન

—૨૨૨—

સંગ્રહ કરી છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્તા.
વેદજ્ઞાન પ્રચારક મહાશય—અમદાવાદ.

✽ તરફથી ✽

પ્રમુખ-ત્રિકમલાલ હરિલાલ-અમદાવાદ.

—*—

વિક્રમ સંવત્]

સૃષ્ટિ મવત્

[દયાન દાબ્દ

૧૯૮૧

૧૯૭૨૬૪૬૦૨૫

૪૧

પ્રથમાવૃત્તિ

પ્રત-૧૦૦૦

—*—

કિંમત ૦—૧—૦

સૂર્યપ્રકાશ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમા મૂળચ દલાઈ ત્રિકમલાલે છાપી.

કાળુપુર-૮ કશાળી-અમદાવાદ

વિધાપીઠ
પોપટરામજી મનોહર ત્રથમાળા ફંડના
અંશ દ્વારા

ઉપોદ્દેશિક

૭

૧૨૦૪૭

અમદાવાદ નિવાસી શ્રીમાન પોપટરામજી મનોહરભાઈએ,
મ ૧૯૮૦ માં વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળને વૈદિક ધર્મના સિદ્ધાંતના
પ્રચારાર્થે પુસ્તકો પ્રગટ કરવા માટે, રૂ. ૫૦) પચાસ સુધીની
રકમ વાપરવા ઈચ્છા બતાવી, તે કાર્ય સોંપવામાં આવ્યું તે ઉપરથી
“ પોપટરામજી મનોહર ત્રથમાળા ” નામની પુસ્તકો પ્રગટ થયે બધ
તેથી ચોખ્ખા વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળે કરીને આજ સુધીમાં નિચે
પ્રમાણે પુસ્તકો છપાવી પ્રસિદ્ધ કર્યા છે

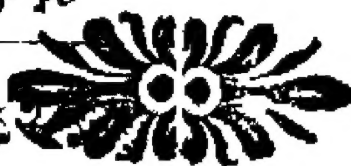
૧ પિતાપુત્રની-મવાદ	...	૦-૦-૬
૨ રાજમાનુસંગ	.	૦-૧-૦

૧૪

અમદાવાદ
કાર્યાલય-વૈદિક મંદિર
શ્રીગટા રોડ-શેડ મોહનચાવડાની ચાલી
-ચોખ્ખા સુકલ મયમી-૧૯૮૧
મિત્ર મિત્ર મિત્ર મિત્ર

મણિલાલ મોતીભાઈ.
મત્રી
વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ.

મિત્ર મિત્ર મિત્ર મિત્ર

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

(ગુજરાતી વિભાગ)

ધૃત્વર સ્તવન.

ભજન (૧)

નમામિ મગળ જગના પતિ (૨)
 નમામિ દયાળા વિભળ ધીપતિ—ટેક
 નિત્ય શુદ્ધ શુદ્ધ મુક્ત વિભુવર—
 સત્યદાનદ શ્રી પતિ,
 સકળ જગદાધાર પ્રભુજી (૨)
 નિર્વિકાર અનાદિ અનૂપમ—
 અજર અક્ષર અઘોર,
 અભયપદ અવિચળ તમાર (૨)

મગળ જગનાપતિ.

મગળ જગનાપતિ.

અક્ય અદ્ભુત રૂપ ગુણતમ—

ગહન રતિ કૃતિ છે અતિ,

મર વિચાર કરે મહામતિ (૨)

સુખકરા ! મુદ્ધરા ! ભયહરા ! ઇશ્વરા !

દુષ્પ વિદારક ભવ સુધારક—

જગ ઉદ્ધારક શકરા,

તરણુ નારક દુષ્ટ મારક (૨)

મ ગળ જગનાપતિ.

ભજન (૨)

રાગ પીલુ

દેવ નિરજન સહુમા વ્યાપક, સર્વ સમયમા સાક્ષી મનનો.

પાલક સૃષ્ટિ તણો પ્રતાપી, દાની દયાળુ દાતા અનનો દેવ•

જ્ઞાન નિધાન અનત મહેશ્વર, અવિચળ એક તુહી સૌ જનનો દેવ•

બહુ નામી તુ તત્વ સ્વરૂપી, કરતા ભરતા તુ ત્રિભુવનનો દેવ•

કર્તા કહે ચિદરૂપ પ્રભુ તુ, દાતા નિર્મળ બુદ્ધિ ધનનો દેવ•

ભજન (૩)

રાગ માઠ

પ્રભુજી મારા, પ્રાણથી પ્યારા, વિશ્વ આધાર આપ ટેક•

આધાર એકજ આપનો છે, સર્વેશ્વર તુ સ્યામ,

ઘટવટમા વ્યાપક જ્ઞાત્રા, તારા અગણિત નામ,

દેવ અમારા, દુષ્પ હરનારા, જપુ તમારો જપ પ્રભુજી•

રમણીક તે રચના કીધી, નાટક વિશ્વવિલાસ;
 સૂત્રધાર જિમ સૂત્રાત્મા તુ, સદ્વિત જ્ઞાન પ્રકાશ;
 પાતકી તારણુ, દુ ખ વિદારણુ, શર્ણુ સુધારણુ જાપ. પ્રભુજી●
 દીનાનાથ દયાળુ દેવા, પ્રભુ અધમ ઉધાર,
 ગૌરીશ કર ગરીમ કેરો, અન્ય નહિ આધાર;
 પ્રેમ પ્રસારણુ, કષ્ટ વિદારણુ, વિશ્વના કારણુ આપ. પ્રભુજી●

ભજન (૪)

રાગ ધનાશ્રી.

તારો પ્રેમ અપાર, દયા નિધિ તારો પ્રેમ અપાર—ટેક●
 વિશ્વ વિષે વ્યાપક રહી સ્વામિ, સૌની લે સભાજી દયા—
 પ્રાણીનુ પોષણ થાવાને બહુ તારા ઉપકાર દયા—
 હસ્ત, પાદ ચક્ષુ, શ્રોત્રાદિ, અત્રયવ આપ્યા સાર દયા—
 વૃક્ષ, લતા, નગ, ધાતુ ખાણો, વિવિધ દુ ખ હરનાર દયા—
 સૂર્યશશિથી સૂખ મળે તે, કહેતા ના વે પાર દયા—
 જગલ્લમા વસનારા કાળે, ફળફૂલ છે તૈયાર દયા—
 જ્યાં જેવું જોઈએ ત્યાં તેવું, ઉપજાવ્યું દાતાર દયા—
 આવા બહુ ઉપકાર તમારા, ભૂતે કાણુ ગમાર દયા—
 હું જગ સ્વામિ ! આપ સુખુદ્ધિ, તુમા લાગે પ્યાર દયા—
 સર્વે હુકમને તામે રહીને, વિચરે નગ્ને નાર. દયા—
 વિશ્વ પિતાજી ! સર્વ જગતના, ત્રયવિદ્યતાપ નિવાર દયા—

ભજન (૫)

રાગ દરબારી કાનરો,

ઓ૩મ્ નામ સર્વોત્તમ ઇશ્વરનુ,
 વેદ સકળનુ સત્ય તત્વ ઐ, અ, ઉ, મ ત્રણ અક્ષરનુ—ટેક૦
 વિરાટ, અગ્નિ, વિશ્વ અકારે, હિરણ્યગર્ભને વાયુ ઉગારે,
 ઇશ્વર, આદિત્ય, પ્રજા મકારે, તત્સત્યિત આનંદનુ ઓ.
 પ્રાણ તણો આધાર ખરો ભૂ, અપાન સુખરૂપ ભૂવ સ્વયંભૂ,
 સ્વ વ્યાનવ્યાપક સર્વેમા, જ્ઞાન વ્યાહતિ પદનુ ઓ.
 જગના ધારક જનક દેનુ, ધ્યાન યોગ્ય તે શુદ્ધ સ્વરૂપનુ,
 ધારણ કરીએ અમે લોક સહુ, યોગ ચિત્તનુ હરનુ ઓ.
 જ્યેષ્ઠી પ્રેરે બુદ્ધિ અમારી, શ્રેષ્ઠ ધર્મ કર્મોમા વાળી,
 ધર્મ, અર્થ, શુભકામ મોક્ષદા, પદ તે છે શકરનુ ઓ.

ભજન (૬)

રાગ ધનાશ્રી.

વિદ્યામય ભગવાન । વાકપતિ વિદ્યામય ભગવાન ।
 પ્રાપ્ત થાય શુભ વાણી અમને, સર્વ શાસ્ત્ર વિજ્ઞાન,
 શ્રેષ્ઠ અન્ન, કર્મોસહ તેણી, રહે સદા વર્તમાન— વાકપતિ.
 પવિત્ર સ્વરૂપી, પવિત્ર કરણી, સત્ય શબ્દ સ્વસ્થાન,
 મગળકારી સરસ્વતિ ઐ, દેનારી બહુ જ્ઞાન—' વાકપતિ.
 પરમોત્તમ બુદ્ધિની સાથે, નિધિ સ્વરૂપ ઐ વાણી,
 સર્વ શાસ્ત્ર બોધક પૂર્ણાનંદતમ, આપ વેદની ખાણ— વાકપતિ.

આપ કૃપાએ સદાવાણી તે, કરે પૂર્ણ સૌ કામ,
થઈએ મહા પાડિય સુક્ત તો, નષ્ટ થાય અજ્ઞાન— વાક્યપતિ.

ભજન (૭)

રાગ આશાગોડી.

વિશ્વપતિ સુખધામ, અહોજી પ્યારા વિશ્વપતિ સુખધામ
કલ્યાણકારી તે હે કૃપાળુ, સરળયુ વિશ્વ તમામ—અહોજી.
સુખની વૃષ્ટિ કરજે સતત, હોય સફળ સર્વે કામ—અહોજી.
મૌરી કવિ કહે આર્યજી ધુઓ, પામે અચળ આરામ—અહોજી.

ભજન (૮)

(અમે ઈશ્વર માગીએ એટલું. એ રાગ.)

વેદ તત્ત્વ તે આર્યને ઇષ્ટ છે, ઇષ્ટ દેવ છે ઈશ્વર એક
સાચે મારગ ચાલિયે.
આપી બુદ્ધિ આપણને ઈશ્વરે, જુઓ વિચાર કરીને વિવેક—સાચે.
રામચંદ્ર જેવા મોટા મહાતમા, એહ ઈશ્વર ભજતા ભાવ—સાચે.
રામ વેદ મરજદાને પાળતા, કરી પિતાની આજ્ઞા પ્રમાણુ—સાચે.
ફડી રીતિ નીતિ હતી રામની, જુઓ વાલ્મીકી ગુણુખાન—સાચે.
રાસ ક્રિડાઓ કૃષ્ણે કિધી નથી, મથી ક્રિધા નધારા કામ—સાચે.
વિષય લપટે જોડી એ વારતા, બ્રહ્મ કરવા ભોળી ભામ—સાચે.
પાપ હજાર વર્ષની અંદરે, પોપે પાપડ રચ્યા અપાર—સાચે.

કરી કલ્પના કાઠી દેવની, ખોટા ફળ ખતાવી કર્યા ખ્વાર—સાચે.
એક ધરમાહિ પથ અનેક છે, કરે નિલ પ્રત્યે એ કલેશ—સાચે.
કહે ગૌરી કવિ સળે સપને, સારે સુધરશે બધો દેશ—સાચે.

ભજન (૯)

રાગ કાફી.

દુનિયા દિવા પીરે બહાડ પાખડ પૂજે,
કર્તા વસે પાસેરે બાજી કમ નવ ભુજે દુનિયા.
જીવ નહિ એને હરિ કરી માને, પૂજે ઘણ પાપાણુ,
ચૈતન્ય પુરૂષને પાજી મૂકે, એવી અંધી જગત અજાણુ,
અર્કને અજવાળેરે, પ્રસિદ્ધ મણી નવ સુઝે દુનિયા.
પાપાણુનુ નાવ નીરમા મૂકે, સો વાર પટકે શીશ,
કાઠી ઉપાયે તરે નહિ એતો દૂમે વશા વીશ,
વેળુમા તેન ક્યાથીરે, ધાતુની ધેનુ થુ દુઝે દુનિયા.
અતર મેવ બર્યો અતિ પૂરણુ, નિત્ય નિર્મળ જળમા ન્હાય,
મહા મણિધર પેડારે દરમા તો રાફડો ટીપે થુ થાય,
ધાયલ ગતિ ધાયલરે. જ્ઞાની ધાવ રૂઝે દુનિયા.
સદગુરુ શબ્દનુ અહણુ કરીને, પ્રગટ પડમા પેખ,
દૂર નાથ નથી નજીક નિરજન, દિલ શુધ્ધે દેદાર દેખ,
ધુરધર જેલે ધીરારે, જાહેર જગત મધ્યે બુઝે દુનિયા.

ભજન (૧૦) રાગ કાફી, હોરી.

પ્રભુ ! હું દુનિયાથી હેરાન પ્રભુ
 સાચુ કહુ તો દોડે લડવા, ખોટામા ગુલ્લતાન— પ્રભુ.
 ધર્મી જોયા, કર્મી જોયા, કરે સવારે સ્નાન,
 તને પરમ આત્માને છોડી, પૂજે જડ પાપાણુ— પ્રભુ.
 આસન વાળી દબે બેસે, મનમા બહુજ ગુમાન,
 પણ પૂજે પીતળ પત્થરને, એ એનુ વેદાત—પ્રભુ
 ચરણામૃત લે માળા પહેરે, છાપ તિલક અભિમાન,
 બ્રહ્મ ભજનના શબ્દોચારણુ, પણ નહિ ચેતન ભાન— પ્રભુ.
 હિન્દુ કહે ભગવાન રામ મુજ, તુર્ક કહે રહેમાન,
 આપસમા બન્ને લડી મરતા, મર્મતણી ન પીંછાણુ— પ્રભુ
 કહે કબીર સુણો હે મતો, એ સૌ ભ્રમ અજ્ઞાન,
 સચરાચરમા વ્યાપ્યો તેને ભજવાથી કલ્યાણુ — પ્રભુ

ભજન (૧૧)

(નાથ કેસે ગજકો ખંધ છુડાયો એ રાગ.)

તને તમે ઉલટે મારગ જાવુ, પડે જેમા પાછળથી પસ્તાવુ—તને.
 ચેતન સાક્ષી દેવ તજીને, અન્ય સ્થળે અથડાવુ,
 પવિત્ર મન સમ તિરથ મૂકી, નદિયોમા જઈ નહાવુ તને.
 ધર્મશાસ્ત્રનો મારગ મેલી, ભોળ પણે ભરમાવુ,
 વિદ્યા, શીલને, તપને ત્યાગી, કહે છે અજ્ઞ ન ખાવુ તને.

પોપ લીલામાં શ્રદ્ધા રાખી, લાભ વિનાતુ હુંટાવુ,
 અતર જમી મધર મૂકી, મદિરમા ભટકાવુ તન્ને.
 હાસી ખેલ તન્ને હલકાઈ, નિર્લજ ગાન ન ગાવુ,
 કહે કવિ એક વેદ ધરમને, પવિત્ર મારગે જાવુ. તન્ને.

ભજન (૧૨)

(રસિયા ગિરંધારી સુદિર શ્યામ હો તણ અમને-એ રાગ.)

દીધા.જન સુખના સુદિર કામ દયા ધરી મનમે
 દયાનદ સ્વામી, સ્નેહે પ્રણમીએ .રે.
 ભારત બિખારી બાળી તુજ તન ત્રાસ્યુરે,
 દીધા મસારી સુખ ત્યાગી -- સુદિરકામ.
 ચેતન ચિત્તમા ચોટાડી, જડની જડ તોડીરે,
 પડદો પોપોનો દીધો ખોલી સુદિરકામ.
 સધ્યા જપ તપની રૂઢી, ગુરૂજની સેવારે,
 ભારત પુત્રોમા પ્રગટાવી સુદિરકામ.
 સરવે સુખોતુ સાધન, ગુરૂકુળ સ્થાપીરે,
 છેવટ વિષપાને દેહ ત્યાગી સુદિરકામ.
 અગણીત ઉપકારે શ્વામી, અમને દબાવ્યા છે,
 પ્રેમે નમસ્તે ત્યો સ્વિકારી . . સુદિરકામ.

ભજન (૧૩)

(બહાલા વેગે આવોરે એ રાગ.

વેદ ધર્મ ઉદ્ધરવારે—ધેનુ રક્ષણ કરવારે

દયાનંદ રૂપિ આવીયા હોજી

વળી પાખડોનો કરવાને મૂળથી વિનાશ (૨)

વેદધર્મ.

સાખી—ભર જોખનમા છોડીયા માત પિતા ધરજાર,

દેશ દાઝ દિલમા ધરી તુચ્છ ગણ્યો મસાર

સત્યજ શોધન કરવારે—જગના દુખડા હરવારે—

સ્વામીજી મારા આવીયા હોજી—વળી પાખડોનો વેદધર્મ.

સાખી—ઉજડ રાતે આથડયા રાખી ઉર હુલાસ,

ભૂખ તરસ પહુ ભોગવી કરિયો વિદ્યાબ્યાસ.

સાધુજન સુખી કરવારે—પાપી પાવન કરવારે—

દયાનંદરૂપિ આવીયા હોજી—વળી પાખડોનો વેદધર્મ.

સાખી—નાસ્તિક વામી દુષ્ટનુ કરિયુ મૂળ વિનાશ,

વિજય વાવટો વેદનો ઉડાવ્યો આકાશ

વિધવાની બહારે ચઢવારે—દુષ્ટજનોને નડવારે—

સ્વામીજી મારા આવીયા હોજી—વળી પાખડોનો વેદધર્મ.

સાખી—સમગ્ર ભારતમા ફરી ઉપદેશ્યા અજ્ઞાન,

અનેક મુશ્વર હોય ના એક પ્રહ્મ ભગવાન,

જડનીજડ ઉખેડવારે—ચેતન સ્થાપન કરવારે—

દયાનંદરૂપિ આવીયા હોજી—વળી પાખડોનો વેદધર્મ.

ભજન (૧૪)

રાગ ધનાશ્રી.

પાત્રે આપો દાન સજ્જન ગણુ, પાત્રે આપો દાન,	
ક્ષેત્રે વાવો ધાન કૃષિ-પ્રવીણુ, ક્ષેત્રે વાવો ધાન —	ટેક.
ઉપર ભૂમિમા ખી નાખ્યાથી, થાશે ઉલટી હાણુ,	
કુપાત્રે ત્યમ દાનય નિષ્કળ, કહે મનુ ભગવાન —	સજ્જન.
વૃથા આહુતિ અગ્નિ વિનાના, કાષ્ટ-યજ્ઞની માણ,	
ત્યમ અનપદ, અનૃચ આહણુને, વૃથા આપવું દાન —	સજ્જન.
હીખ જીએને શિરમા વધવા, પાવુ તેલનુ પાન,	
તેમ હરામી, આળસુ, અગ્નને, દેવા શ્રી સન્માન —	સજ્જન.
પ્લેગ તણા જતુ પોષાએ, હણે જતોના પ્રાણુ,	
ભીખ પ્લેગના માગણુ-જન્તુ, હણે સ્વદેશના જન. —	સજ્જન.
અનુપકારીને નહિ ઘો, ઘો જોઈ કાળ, પાત્રને સ્થાન,	
તેને સાત્વિક દાન ગણ્યુ છે, કૃષ્ણે ગામ ગાન —	સજ્જન.
જે મૂળના સિંચનથી કાને, પુષ્પ, ફળોને પાન,	
તેજ મૂળને સિંચે ડાહ્યા, જેથી ફેલે મહાન —	સજ્જન.
ગુરુકુળ જમીને ધ્વજ —વેદને, ફૂટ્યો અકુર પ્રાણુ,	
તે પર વરસાવો અમી ધારા, જોશો ફળ-કલ્યાણુ —	સજ્જન.

ભજન (૧૫)

રાગ પ્રભાત.

બ્યા સુધી દેશની ભક્તિ કીધી નથી,
ત્યા સુધી દેવની ભક્તિ નાવે,

ટેક.

મહત રૂપિયો થયા દેશ ભક્તિ થકી,
પૂજ્યપદ મેળવ્યુ દેશ ભાવે.

જ્યાં

વૃદ્ધિ વદા કરો ઉદ્ધમો ખોળાને,
સ્થાપીએ હુત્રો ખૂબ હામે
ભૂખથી ભડખડે ખાળકો રાકડા,
થકી બાપડા સુખ પામે

જ્યાં.

દેશના ધનિક સૌ ખ્યાન ધારી તમે,
આપણા દેશનુ હિત કરશો,
તો થશે સપતિ સુખ સર્વે અહીં,
દુખ દરિયાવને તોજ તરશે

જ્યાં.

પોત પોતા તણી ફરજ સભાળશે,
તો બધી ધારણા પાર પડશે
ભૂખને દુખ સો દૂર થાશે નકી,
સુખની સીઢિયે ભક્ત ચઢશે,

જ્યાં.

ભજન (૧૬)

(જંગળી જીવડા ઝાંઝવા દેખી શુ રાચે.)

સસારી વગડે જીવડો મુસાફર જાયે,
રજડી તનડે—વાહને બેશી સિધાવે,
અનાડી મનડુ સારથી સંગાય થાયે
દેખી આશા ઝાંઝવા, ઈંદ્રિય ઘોડા ધાય,

ટેક.

લગામ-બુદ્ધિ ગમ્મ છૂટી, મન મઠ ગોથા ખાયરે,
નિગ્રહતા-ચાબુક, પકડે આધીન થાયે. મસારી.

ધરુષ્ટા તૃષ્ણા-કોતરે, કામ ક્રોધ વરૂ વાધ,
લોભ મોહ તરકર મળે, રાગ દ્વેષ બહુ નાગરે,
શમ દમ ધૃતિ—ખડગે, શત્રુઓ સર્વે જીતાએ મસારી.

મદ મત્સરને ટેકરે, છાઇ માયા જાળ,
અજ્ઞાની અધારડે, ઝાલે રાક્ષસ કાળરે,
ૐ નામ શરણુથી, ભય, શોક, દુઃખ, કપાવે. મસારી.

ભજન (૧૭)

(સદા મસારમાં સુખ દુઃખ સરખાં માની લઈએ એ રાગ)

અરે આ ધર્મગ્રાંથાને, ઘોર કર્મો થાય આજે
ગળા ગાયો તણા છંદાય પાપી પેટ કાજે ટેક

દર વરસે આ દેશમા ભારે હાની થાય,
લાખો મણુ ગાયો તણુ મામ વિદેશે જાય
હણાવા જીવ ઝાઝા, યત્ર ઠામોડામ આવે,
અરે આ જુદ્ધ ભારત પુત્ર કેા ફિલે ન લારે અરે.

ધિક ધનવાનો દેશના ધિક ધિક તમને માન,
ધિક વૈભવ માણો જતા ધર્મ દેશને હાણુ
તમારા રૂપિયાની થેલીઓ શા કામ આવે,
કરોને વ્હાર દુષ્ટો રાડ ગૌ માને રિખાવે. અરે.

પ્રાચીન કાળે પૂર્વજો કહેવાતા ગોપાળ,
 ધર ધર ગાયો પાળતા એજ ગણી ધન માલ,
 શિવાજી ને પ્રતાપે ગાય માટે રક્ત રેડયા,
 થયા તેના તનુજો નામખોળુ વિર્યહીણા.
 ગાયો ન્યુન થવા થકી ઘટી બળદની જાત,
 કૃષિ અધમ થઈ આપણી લિહુક ભારત માત.
 મળે ના દુધ ઘી ચોખ્ખા મરે શિશુ વધારે,
 ટળે આવા દુ ખો જો ગાવડીને કે ન મારે

અરે.

અરે.

ભજન (૧૮)

(સુદર શામળીયા એ રાગ)

માનસ મદિરીયે, ઓમ પ્રકાશ પ્રગટાવુ,
 જ્ઞાનમ અતરીયે, આતમ જ્યોત જગાવુ માનસ
 જ્ઞાનસાગરે હુબકી માર, તત્ત્વ મોતીડા ઉચકી કાઢુ,
 વૃત્તિ હસણીઓને ચુમાડુ, નાળુ કાળુ અધાર માનસ
 વદિક વિદ્યા જાશ જમારી, શ્રદ્ધા ભક્તિ નેતરે લગાવી,
 યોગે પ્રણવ રવાઇ વલોની, મુક્તિ માખણુ તાવુ માનસ
 અત ડરણુ ચતુષ્ટય પિજરે, ગરી શરીરી કીર ટળવળે,
 ઇન્દ્રિય-લોહ સજોયા જકડે, કેમ નિમ્ળવુ ભણાવુ માનસ.
 પોપટજી ઓરૂમ્ સ્વ બ્રહ્મ સાધો, દહાબ્યાસિ ચાચે સળી કાઢો.
 પછી પિંજર ફાડી આઢો, સ્વર્ગીય બાગે જવુ. માનસ.

ભજન (૧૯)

(તોરી છલખલહે પ્યારી. એ રાગ.)

વેદ ઝળહળતો સૂર્ય, હતો વાદળમા દૂર,	વેદ.
મહાવાયુ-દયાનંદે પાડ્યો પ્રકાશ	
છૂંચુ તારાનું નૂર, અધ બનીયા કુમુદ,	વેદ.
પદ્મ-હૃદયે સુઆર્યોના પામ્યા વિકાસ	
જુઓ જુઓને ધૂડ, શાને થાઓ છો મૂઢ,	
અજવાળે નયનો ઉઘાડો રૂડી આશ,	
અમે અધારૂ આખ, ભુરા કર્મેનો વાક,	
જરા અરધી દ્યો ઝાખ રાખી જ્ઞાન, સાન, ખ્યાન,	
બનો ના હેવાન	વેદ.

ભજન (૨૦)

લાવણી

મહા ભવસાગર આ ભારો, તણાતી જય કાય તારી	ટેક.
તન નૌકાને કામ કોધાદિક, પવને લીધુ ઘેરી,	
હાથ પડ્યા છે ભોયે તારા, થયો બુદ્ધિનો વૈરી,	
નથી બચવાની હવે બારી, તણાતી જય કાય તારી,	મહા.
મત પુરૂષની શુદ્ધ શિખામણુ લાગી તુજને ખારી,	
ખાધો નહીં તે કદી આચરે પરસ્ત્રી કહેતા પ્યારી,	
નારી ધન સુખ સીમા ધારી, તણાતી જય કાય તારી	મહા

શ્રી હરિતુ તે તુજ હૃદયેથી, નામજ દીધુ વિસારી,
હવે તૃષા સમયે શુ મારે દાક્ષા શોધવા વારી,
હવે બજ પરમેશ્વર સુખકારી, તણાતી જય કાય તારી, મહા.

ભજન (૨૧)

ગજલ.

અતિશય પાસ હોવાથી, પ્રભુજી નજર ના આવે,
વિના મળ શુદ્ધિ, યોગક્રિયા, ન માક્ષાત્ ઇન્દ્રિયો થાયે અતિ.
નયનના જેમ અજનને, નયન નહિ દેખવા પામે,
ધ્વનિ ઉર-રક્ત નાડીના, ન કાનો સુણવા પામે. અતિ.
શરીર-જઠરામિતી ગરમી, ત્વચા ના અનુભવી શક્તી,
સુગંધિ નાક અદરની, ન તેને નાસિકા ગ્રહતી અતિ
રહે જ્યમ કાષ્ટમા અગ્નિ, તલે તેલય દુધે માખણ,
પ્રભુ તેમજ બધે વ્યાપક, મથન યોગે દિયે દર્શન. અતિ

ભજન (૨૨)

(શુ નટવર વસત થૈ થે નાચી રહ્યો એરાગ.)

તુ જગકર અનત અહીં તહીં વ્યાપી રહ્યો
વ્યાપી રહ્યો સર્વ માપી રહ્યો.

અજન્મ, અજર, અમૃત્યુ તુ, અદ્ય, અમર, અપાર,
અખડ, અવ્યય, અનુપમ, ઐકાક્ષર ઐકાર;

જગમા ન કોઈ તારા માતા કે તાત બ્રાત,
ઈશ્વર અસંગ તુ અનાદિ રહ્યો તું

સ્થૂળ, સૂક્ષ્મ, કારણ ત્રણે, દેહ રહિત અશરીર,
અગાય વેદ વદે યજુ, અત્રણ, અસ્તાવિર,

શુદ્ધ, બુદ્ધ, મુક્ત, ને સ્વયંભૂટે સ્થાયીરે,
મત્સિત આનંદ મુક્તિદાયી રહ્યો .. તુ

શબ્દ, સ્પર્શ, રૂપ, ગંધને, રસ ત્રિપયોધી રહિત,
પચેન્દ્રિય ગોચર નહિ, યોગ જ્ઞાનથી ગ્ધિત,

જીવોથી શ્રેષ્ઠ ખરે, જડતાથી છો પરે,
તારી ઉપાસના હું ધારી રહ્યો તું

ભજન(૨૩)

(મારા તનમાં મનમાં એ રાગ)

પ્યારા પ્રભુને ત્રિભુને પ્રણુતુ વિનવુ હું ખ સદા હર થાવા,

વળી જશીને તેના ગુણ સાથે સતવુ મમીપમા જાવા

અગ્નિ, વરુણ, પ્રજ્ઞપતિ, ઇન્દ્ર, મિત્ર સુપર્યુતે ચંદ્ર,

બ્રહ્મા, વિષ્ણુ, શિવ નામ ધણેગ, કામિક ગૌણિક ભાવા

પ્યારા

પ્યારા.

ભજન (૨૪)

રાગ આશાગોડી.

ફેલાવો ધ્વજચાન જગતમાં, ફેલાવો ધ્વજચાન;
 સત્ય ધર્મને વેદ પઠનમાં, અર્પણ કરી ઘો પ્રાણુ — જગતમાં.
 ધીરજ ધારો મીઠું બોલો, છોડો હઠ અભિમાન,
 નિત્ય પચ્ચગ્ગાને કરવા, ઘો દીનોને દાન — જગતમાં.
 જગત ગુરુ હતો દેશ અમારો, સૌએ કર્યા વખાણુ,
 વેદોની પ્રિય આરા પાળો, મળશે ફરી તે માન — જગતમાં.
 દેશ દેશમાં ધ્રુમ મચાવો, માઓ સિંહ સમાન,
 ચીન અરબ આદિ દેશમાં, રોપને જાપાન. — જગતમાં.
 ગુરુકુળમાં સંતાન બણાવો, તન્ને મોહની વાણુ,
 સાચા માત પિતા કે'વરાંવા, ઘો ગુરુકુળને માન. — જગતમાં.
 આપખાતર રૂપિ અર્પણુ કરી ગયા, તન, મન, ધનને પ્રાણુ,
 રૂણુ રૂપિનુ શીઘ્ર ચુકાવા, આવો આર્ય સતાન. — જગતમાં.

ભજન (૨૫)

ગઝલ.

જ્યોતિમાં જ્યોતિ બળતી'તી, હું ફેગદ હુંઢતો'તો;
 હાફ પરદામાં એ રૂપદ હતી, હું ફેગદ હુંઢતો'તો.

ભર્યો ભરપૂર સામે, સુધારસથી શાંત સાગર,
 પીવા પાણી લા તૃપિત, મત્સ્ય ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા

ઉભો સાકર તણો એ, પહાડ પૂર્ણ મીકાજનાજો,
 મકોડો લાં ભૂખે મરતો, હુ ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા

મધુગી ઝતુરીની ભભડ, ભીતર ન્હેડતી તી,
 જગત્તમા જહાવગે મૃગલો, હુ ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા

કિરણ-મળિથી સુધાકાન્તિ કીકીમા આજતો ભાનુ,
 તિમિરમા તેજ જોવા, ઘુડ હુ ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા.

અધામા વ્યાપી તુ જડ ચેતને, જળ, અથળ, ફુલે, ફળોમા
 કિન્તુ હુ મઠ પત્યગમાજ, ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા.

અ્યુદયો અજ્ઞાનનો પરદો, જનેતા ભેટી મુખ મલકી,
 હુ તારી પાસ છુ બેટા, તુ ફેગટ દુલ્લો'તો— જ્યોતિર્મા

ભજન (૨૬)

(હવે મને હરિ નામથી નેહ લાગ્યો—એ રાગ)

કૃપા કર હંશ્વર ! દૈવી ઉદારતા હુ પામુ,
 અતરની કુદ્રતા સામુ રે કૃપા.
 વિશ્વ આત્મત્વ જાતિ, સાથે હુ પ્રેમ બાધુ,
 મમત્વ એક દેશી થાંબુ,

પૂર્વ-પશ્ચિમ વાગી, ઉત્તર-દક્ષિણ ત્રિશા
 સૌથી નળધ સેતુ માધુ રે રૂપા
 મારે આટલો જ દેશ, મારી આટલી જ ડોમ,
 શુદ્ધ વિચાર દૂર લાગુ
 રાગા યોગના ભેદ, નર્મ ને ખર્ચ કે,
 ધન્ય વના જૂની ભાગુ રૂપા
 ઇર્ષા, વિદ્રાહ, મરાલ લગુના ચાગી,
 તાગ નર્મ આગન નિવર
 “મિત્ર-પાલ ચતુરા ગવાણિ, બનાવે નમિક્ષ” ધાર . . . રૂપા
 “આ માટે આ પગલુ,” આગે ગણના એતો,
 પામર પ્રાણી તણી જાણુ,
 ઉદાર મનના માનવ માદર, હૃદય-વસુધા માનુરે .. રૂપા.
 સર્વ નગાય મળીએ, સાચ સા ખાચે, પીચે,
 ધરીએ સામર્થ માથ માડ,
 તેજસ્વી જીવને ડગીએ, જાતી વિજ્ઞાતી થઇએ,
 ટાળીએ દ્રેષનુ અધારે રે રૂપા.

ભજન (૨૭)

(રાગ-હોરી,)

કૃષ્ણની અક્ષોપાનના

હું નિજ અક્ષ રીઝાવું, એસી ભજન ગુણ ગાઉં. હું
 પતા તોડ ન પુણ્યો તોડું, ન કેઈ જીવ મનાડું,
 કુન્નપાનમા મધુ વસે છે, તેને માથુ નમાડું. એથી,

મંગા જાઉં ન યમૂના જાઉં, ન કોઈ તીર્થે ધાઉં,	
અડસડ તીર્થે વસે ધટ અદર, તેમા ચોળી નહાઉં.	બેસી
ઔષધ ખાઉં ન ભુટી ચાવું, ન કેઈ વેઘ બોલાવું,	
પુરણ વેઘ મળ્યા અવિનાશી તેને નાડી બતાવું	બેસી
જોગી થાઉં ન જટા વધાડે ન અગ બભૂત લગાવું,	
જે રગ રંગે ખુદ વિધાતા, તેજ સુરગ ચડાવું	બેસી.
દેહરે દોડું ન પ્રતિમા પૂજું દેવ-દેવી મનાવું,	
એક મેવા દ્વિતીય જ્ઞાન કેરી, શુદ્ધ મમધિ લગાવું.	બેસી.
જ્ઞાન-ધનુષ્ય કસીને ઝાલું, ધ્યાન ડમાન ચડાવું	
ધરૂં રિપુઓ ધટ અદર પેડા, તેને મારી લગાવું	બેસી.
સૂર્ય-ચંદ્ર બે દીવા ઝગાવું, નિજ મન-શયન સમજાવું,	
તેપર માસ પ્રભુને સ્થાપી, પરમાનંદ મિજાવું.	બેસી.

ભજન (૨૮)

(રાગ પ્રભાત)

શ્રીગીતી રાંડના રડવડે છોકરા, કોણુ શિક્ષા દઈ ઠોર આણે;
 અધ ગુરુએ વળી નિગ્રધ ચેક્ષા કર્યા, પરજ્ઞાની વાત તે શુરે જાણે;
 પુના જાણીશ જે હું હરિજન થયો, વિપ્રજ્ઞપદ ગાઈને ભક્તિ ભવમે,
 કરણી તો કાગની હોડ કરે હસતી, એતો વાતો હરિ કાઠે સવમે.
 નિરગુણ નાથને આજખી નવ શંકો, સગુણ સુરતી ત્યારે કેમ જાણે;
 ચૈતન્ય નિદા કરે જડને વદન કરે, અચેત બૂદ્યો બિન્ન ભાવ આણે.
 એકાકાર નિરાધાર જોયે, જો નહિ મન ગણે, બિન્ન મસારની બાત ભાગે;
 હાસ નરસૈયો કહે તેને ચરણે નમુ, જ્ઞાન વિજ્ઞાનની જ્યોત જાગે.

ભજન (૨૯) લાવણી.

આવ્યા વેદોની ઘડારેરે—સ્વામીજી મારા,	
દીન ધેનના પોકારેરે—સ્વામીજી મારા,	ટેક.
ભારત માતાના ભુડા, અવલોકી હાલ હવાલો,	
મન કપ્યો મારો બહારે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
મત પાખડો નિહાળી, બહુ દુખ હૃદયમા ધારી,	
પણ લીધું છે ખોખારીરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
તોડુ સ્વારથની જાળો, ઉખેડુ દાનવ સ્થાનો,	
કર જાલુ હું વિધવાનોરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
જડ ભક્તિની જડ ગાંધુ, સૌ ઠામે ચેતન સ્થાપુ,	
સાધુ જનને મુખ આપુરે—સ્વામીજી મારા.	આવ્યા.
ફિલ દાઝ ધરી દેશીની, વૈગય ધર્યો મન બહાલે,	
ઉત્તેજ્યા દીન દયાળેરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
રે ! ભગ્નેશ્વરમા છોડ્યા, ધરખાર માતા પિતા,	
થઈ ભિખારી અણચિંતારે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
ને ભેખ ધરી ભાગતનો, ભટક્યા જગલમા ભાથી;	
તન બાળ્યુ શીત તડકાથીરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
બહુ ભૂખ તૃપા ભોગવતા, સત્યોનુ શોધન કીધું,	
શુદ્ધ તત્વજ જાણી લીધુરે—સ્વામીજી મારા.	આવ્યા.
મેદાન પડી તે વારે, ઉપદેશ્યા ભાગતવાસી,	
તમે એક ભગ્ને અવિનાશીરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
નિજ ધાત કર્યાની ધમકી, બહુ દુષ્ટોએ દેખાડી,	
પણ સત્ય ન દીધું છાડીરે—સ્વામીજી મારા.	આવ્યા.
ઈશ્વર બનવાની આશા, પાપી પોપોએ આપી,	
તેને મન તુચ્છજ રાખીરે—સ્વામીજી મારા.	આવ્યા.
નિંદા સ્તુતિ નવ લેખી, કૃતવ્યે રાખી ટેકી,	

ધન્ય ધન્ય ઝવામી નુ પ્રાગે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા
મદ્દસાન રવિના તજ, બુદ્ધો જાણા કીરા,	
પાપીને પાવન કીધારે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા.
શુભવિજય જ્વળ વેદોની, ભૂમડળમા ફરકારી,	
જય જય સધળે ઇવરાસીરે—સ્વામીજી મારા	આવ્યા

ભજન (૩૦) (નાથ પ્રસે ગજકો એ રાગ)

માનવ મુજને માનવ જેવો બનાવે,	
મારી નવળી પ્રભુતા તજાવે	ટેક
જન્મ મરણથી મુક્ત ગુણુ તોપણ જન્મ ધરાવે,	
નાનકકુ બાળક મમળતે, પાગળીયામા ઝુનાવે	માનવ
તડકો રીત નડે માનવને, નજરે વજ્ર ધરાવે	
વમવાને મુજ માટે મોટા, ૧ દિગ માગ ચણાવે	માનવ
ભૂખ તૃષા લાગે નહિ તોપણ, મોટા થાગ ધરાવે	
માડ નામ દઈને દુટો માવ મલીઠા ઉડાવે	માનવ.
બ્રહ્મ થતો જાણીને મુજને, નિત્ય નિત્ય સ્નાન કરાવ	
ગુણુ ગુણુ મદાએ તોપણ આમ અવિદ્યા જણાવે	માનવ
ઉત્તર કદી આંત નહિ પણ તે, મુજ સેજ મિશન	
કામ ક્રિડા કરવાને કાજે, પ્રેમ ધરી પગણાવે	માનવ
નિર્ધનતા લેખીને મુજને, વગર ભીખ મગાવ	
નખોદિયાના માનખનના મારા નામે ચડાવે	માનવ
નિવિઠારી મરશ્વરને, ગાગી તુગ્ધ ઠરાવ,	
ઘેડ ઉતારી નાખી મુજને, પાખડીજ પુજાવે	માનવ.
મત્યસ્વરૂપ અનાદિ માડ, કોણુ અગે મમળાવે,	
નહિતો આમ અધમ વધ્યાથી, દુ બતો અનન આવે	માનવ.

વૈદિક

ભજન-સંગ્રહ.

(હિન્દી વિભાગ.)

ભજન (૧)

૫૫૬

તેરો નામ આદર કોઈ ન પા મકે પાર	
મહા મુનિરા ગયે તાર, ગાય ગાય ધાય ધાય	તેરો.
મન વિન આન. નવ. રિના રગ રહિત ડપ,	
તુ અનુપ જગત ભૂપ, નિરાનાર નિવિહાર	તેરો.
અગર અમર નિલ અભય, ખ મ બ્રહ્મ અખડ અક્ષય,	
શુદ્ધ બુદ્ધ મ ગણમય, તુ નાગર તુ અપાર	તેરો.
તુ અમેદ તુ અઘેદ, સર્વ શાસ્ત્ર હલત વેદ	
નવલસિંહ કહે પુદાર, કોઈ ન ક. મકે વિન્તાર	તેરો.

ભજન (૨)

(હૈ અપરંપાર પ્રભુ-એ રાગ)

પ્રભુ જગ કરતાર, મેરા નમસ્તે લીજો,
 પ્રભુ તુમકુ કૈ નમામિ, તુમ સખકે અતર્યામી,
 શુભાશુભ દેખનહાર મેરા.
 પ્રભુ આદિ અત નહિ તેરા, સખ તુજમે કરે બસેરા,
 અમિત તેરા બિસ્તાર મેરા.
 સૃષ્ટિકા તુહી કારણુ હૈ, સખ જગતકા તુહી મારણુ હૈ;
 તુહી કરતા નિસ્તાર મેરા.
 કર્માનુસાર ફલ સખકો, તુ દેવે ચર વા અચરકો,
 લીખે સખ કોઈ કરતાર... .. મેરા.
 નહિ દેહ કબી તુ ધરતા, નહિ જન્મતા ઓર નહિ મરતા,
 નહિ લેતા અવતાર... .. મેરા.
 નહિ શત્રુ કોઈ પ્યારા, હસ્તી કયા કીટ બિચારા,
 સખકા તુ પ્રાણાધાર મેરા.
 નહિ હલકા નહિ તુ ભારી, નહિ બાલ વૃદ્ધ નર નારી,
 પિત સિત નહિ રતનાર મેરા.
 રસ ગધ રૂપ નહિ તેરા, નહિ ખટ્ટા મીઠા કસેરા,
 નહિ કડવા નહિ ખાર... .. મેરા.
 કયા દાન દે દીજો, ભવમિધુ કિનારે કીજો,
 જગત બિનવે હરવાર મેરા.

ભજન (૩)

તાલ દાદરા.

પહેનો પહેનોરી સુહાગીન જાન ગજરા,
 દયા ધર્મકી ઓઢો સુંદરીયા શીલકા નેત્રામે ડાલો કજરા પહેનો.
 જાળ કરો તુમ પર પુરખોસે, અપને પતિદા દેખો મુખરા પહેનો.
 સાસ શ્વસુરકી સેવાને કીજો, અપને પતિસે ન કીજો કજરા. પહેનો.
 દહે અનાથ બિના વિદ્યારી બહેનો સહતિ હો તુમ અતિ દુ ખરા. પહેનો.

ભજન (૪)

તાલ દાદરા.

જય મહેશ, જય મહેશ, જય મહેશ હાતા.	
પિતા જોકો કોઈ નહિં, નહિં કોઈ માતા;	
જનક દેવ તુંહી જનની, તુંહી હૈ વિધાતા.	જય મહેશ.
જગત જીવ સાજો તુંહી, તુંહી એક પાતા;	
હાન માન દેવે તુંહી, કોઈ કંઈ પાતા.	જય મહેશ.
‘યહ જગત કીયા તેરા, વર્ષ માસ સાતા;	
રૈન દિવસ કાજ તેરે, સાયં પ્રભાતા.	જય મહેશ.
સકલ જીવ તેર ડાહી, ઉચ નિચ જાતા;	
કામ જામ તેરે દારે, પુત્રીન ગાતા.	જય મહેશ.

ન (૫)

તાલ દાદરો.

વિશ્વપતિઠે ખ્યાનમેં, જીસને તગાઇ હો લગન	
કયો નહો ઉસકો શાંતિ, કયો નહો ઉસકા મન મગન	વિશ્વ૦
કામ, ક્રોધ, લોભ, મોહ, શત્રુ હૈ સખ મહા બલી,	
ઉનકે હનનકે વાસ્તે, જીતના હો તુજમે કર યતન	વિશ્વ૦
ઐસા બના સ્વભાવકો, ચિત્તકી શાંતિસેતુ	
પેદા ન હો ઇર્ષાકી આય, દિલમે કરે કાંતી જલન	વિશ્વ૦
મિત્રતા સખમે મનમે રખ, સાગ કે રગનાગકો	
છોડકે ટેલી ચાલકો હીર કર અપના તુ અનન	વિશ્વ૦
ઉસસે અધિક ન હૈ કોઇ, જીમને ગ્યા હૈ યહ જગત	
ઉસકા હિ રખ તુ આશ્રય, ઉમકાહિ તુ પકડ શરણુ	વિશ્વ૦
છોડકે રાગ દ્વેષકો, મનમે તુ ઉમકા ખ્યાલ કર	
તુજપર દયાલ હોવેગે, નિશ્ચય હૈ યહ પરમાત્મન.	વિશ્વ૦
ઐસા કિમીકા હો અમલ, વૈમાહિ પાતાનૈ વહ ફલ,	
જુષો કો કષ્ટ મિલતા હૈ, શિષ્ટો ત્રી હોના દુખ હરન.	વિશ્વ૦
આપ હયા સ્વરૂપ હૈ, આપહિકા હૈ આશરા,	
કૃપા દષ્ટિ કિજીમે, મજ પૈ હો વક્ત જખ કહિન	વિશ્વ૦
જનમે હો મેરે આદના, મોહકા રાસ્તા મિલે,	
મારકે મન જો કેવલા, હિરિયોકો કરે હમન.	વિશ્વ૦

ભજન (૬)

રાગ ખીણ-દીપવ્ય દી.

નમઃ સૃષ્ટિકર્તા નમો હો વિધાતા, નમ, સમિચદાનંદ આનંદ દાતા-નમઃ
 નમો દિનકે દુ ખ હરલેને વાલે, નમો વિધાતા નમો હો સંહર્તા-નમઃ
 કરો શુદ્ધ અત કરણુ મેરા સ્વામી, ચેહી માગતા નિત્ય સાયંમ પ્રાતા-નમઃ
 કરો તીન તાપોમે રક્ષા હમારી, રહુ સર્વદા તેરી મહિમા હો ગાતા-નમઃ
 તુમારો દયાકા ભરોમા હૈ મુજકો, ન કોઇ સહાયક હૈ સુત બધુદારા-નમઃ
 ભવર ખીચ નૈયા ફસી નાથ મેરી, પડા કાલકે ચક્રમે ચક્ર ખાતા-નમઃ
 લગા દીજે અબતો કિનારેપે નૈયા, જો અધમોકા ઉદ્ધાર કરતા કરાતા-નમઃ
 તેરે દગ્ધે બલદેવ અબતો પડાહૈ, ન કયો દાસ અપના ઇમે તુ બનાતા-નમ.

ભજન (૭)

રાગ આશાવરી.

તું કુછ કર ઉપકાર જગતમેં,	તુ કુછ કર ઉપકાર.	
માનુષ જન્મ અમોલક તુજકો,	મિલે ન બારબાર	જન્મતમેં.
કર્મ ઉપાસના યાન કાંડકો,	કર્મ ઉપકર્મ વિચાર.	જગતમેં.
શુખ દુ ખ પ્રાપ્ત હોવે સબકો,	પૂર્વ કર્મ અનુસાર.	જન્મતમેં.
સુકૃત અપના કર ધન સંચય,	યે વસ્તુ હૈ સાર.	જન્મતમેં.
દેશોન્નતિ કર પિતૃ સેવા,	ગુણિયલકા સત્કાર.	જન્મતમેં.
શીલ સંતોષ પરસ્વાર્થરતી,	દયા હમા હર ધાર.	જન્મતમેં.
શુખે હો ભોજન ખાસે હો પાની,	દીજે મધા અધિકાર.	જન્મતમેં

કઠિન સમયમેં સાથી, તેરેહિ શ્રેષ્ઠ આચાર. જગતમેં.
તાતે ઇનકા કરતું સંગહ, સુખ હો સર્વ પ્રકાર. જગતમેં.
હોતે અગાની કહે પહાસ્તિમ, તિસકા હૈ ધિક્કાર. જગતમેં.
હૈ કર્તવ્ય અ વસ્યક અમીચદ, ને કહે ખટ આચાર. જગતમેં.

ભજન (૮)

તાલ દીપચંદી.

શરણુ અપનીમે રખ લીજો, દયામય દાસ હુ તેરા.
તુમ્હે તજકર કહા જાઉં, હિતકો ઓર હે મેરા શરણુ.
ભટ-૧૧ હુ મે મુદતસે, નહિ વિશ્રામ પાતા હું,
દયાકી સે દેખો, નહિ અખ દૂખતા બેડા. શરણુ.
તપાયા તીન તાયોંકા, ગીરા તેરી શરણુ આકર,
જન્મતે મરતે હુ ખ પાતે, હુઆ દમ નાકમેં મેરા. શરણુ
ભક્ત બચ મેટને વાલા, સિવા તેરે ન હૈ કોઈ.
તૂહિ હૈ દીન હિતકારી, બરોસા નાથ હૈ તેરા. શરણુ.
હુઆ અખ તગ દુનિયા સે, તુમ્હી પર આશા હૈ મેરી,
દયા બુલદેવ પર કરકે, અનાસે નાથ નિજ ચેલા. શરણુ.

ભજન (૯)

રાગ લાવણી

શરણ પ્રભુકી આવોરે, યહી સમય હૈ, પ્યારે	ટેક
આવો હરિ ગુણ ગાવોરે, યહી સમય હૈ પ્યારે,	યહી
બ્રાત્ર લાવસે મિલો પરસ્પર, મત ન ક્રોધ બઢાવોરે	યહી
ઇર્ષા, દેષ, કપટકો ત્યાગો, સખા બલાતુમ ચાહોરે,	યહી.
મદ, ફરેબ, ભુકકો ત્યાગો, સતસે ચિત્ત લગાઓરે.	યહી.
ઉદય હુવા ઓમ નામકા ભાનુ, આવો દર્શન પાવોરે	યહી.
પાન કરો ઇસ અમૃત રસકો, ઉત્તમ પદવી પાવોરે	યહી.
હરિકી ભક્તિ બિના નહિ મુક્તિ, દ્રઢ વિશ્વાસ જમાવોરે.	યહી.
માનુષ જન્મ અમુલક પાકર, વૃથા ન ઇમકો ગમાવોરે	યહી.
કરલો નામ હરિકા સુમિરન, અતકો ના પછતાવોરે.	યહી.
ધન્ય હયામય જો સખકો પાલે, મત ગિસકો ગિસરાવોરે.	યહી.
છોટે બડે સખ મિલકર ખુશીસે, ઇશ્વર કે ગુણ ગાવોરે.	યહી.

ભજન (૧૦)

રાગ ધનાશ્રી.

મેરી બિનતી સુનો કર બ્યાન	ટેક
અહું આશ્રમમે ગૃહસ્થ ધર્મ હૈ, સખસે શ્રેષ્ઠ મહાન.	મેરી.
પુરુષ તો હૈ ધરકી શોભા, પુરુષકી સ્ત્રી શોભા જાન,	
સ્ત્રીકી પતિવ્રત હૈ શોભા, રક્ષા કરે ભગવાન.	મેરી.
દોનોકી શોભા પરસ્પર પ્રીતી, પાની દુધ સમાન.	
જીસ ધરમે દોનો વહ ખુશ હૈ, વહ ધર સ્વર્ગ સમાન.	મેરી.

મુખકી શોભા મીઠે બચન હૈ, હાથકી શોભા દાન,
 દાનકી શોભા પાત્ર હો અચ્છા, કહ ગયે પુરુષ મહાન. મેરી.
 પરોપકાર હૈ જીશમકી શોભા, ધર્મ ઉપકાર જી જન,
 ધર્મકી શોભા હૈ જીસમે, અહિંસા ધર્મ પ્રધાન. મેરી.
 ચહુ વેદોંકી ઓમ શોભા, જીવનકી શોભા ધ્યાન,
 ધ્યાનકી શોભા ઓમ રમરણુ હૈ, મુક્તિકા રસપાન. મેરી
 હૈ બ્રજલાલ નગરકી શોભા, જીસમે હોવે સમાજ,
 સમાજકી શોભા ધર્મકાંડ હૈ, સભાસદ હો ગુણવાન. મેરી

ભજન (૧૧)

રાગ લાવણી

હૈ અપર પાર પ્રભુ તુમ્હારી મહિમા.
 અદ્ભૂત હૈ તુમ્હારી માયા, નહિ પાગ કિમીતે પાયા,
 રૂપિ મુતી ગયે સખ હાર. પ્રભુ
 ભૂમડાં ઓગ ચહ તારે, ચગ અચગ જી જડ મારે,
 તુમ્હી કો રહે પુકાર. પ્રભુ
 તુમ્હી હિરણ્યગર્ભ કહનાયે, મારે બ્રહ્માડ રચાયે,
 કોન કર શકે સુમાર. પ્રભુ
 હો જગતકે આદિ કારણુ, તુમ્હી કિયે હુવે હો ધારણુ
 તુમ્હી કરતે સહાર. પ્રભુ
 સખ બલોમે તુમ્હી બલહો, સખ ચન હૈ તુમ્હી અચનહો,
 તુમ્હી સુખકે ભડાર. પ્રભુ
 યુ બાસુવે ગાતા હૈ, જો શરણુ તેરી આતા હૈ,
 મિલે મુક્તિકા દાર. પ્રભુ.

લગન (૧૨)

ગાઝલ.

પ્રભુકો છોડકર તુને, લગન કિસસે લગાઇ છે,
 હુવા નાદાન કયો એસા, સમઝ કયા બેચ ખાઈ છે. પ્રભુકો.
 જો છે સખ સૃષ્ટિકા પાત્રક ભુલાયા ઉસકો તે મૂરખ,
 ખૂતો કો પૂજકર પ્યારે, નફા કયા તુને પાઇ છે પ્રભુકો.
 જો છે હર બસ્તુમે વ્યાપક, ઇશ નિગાહર અવિનાશી,
 બનાકર ઉસકી જડ મૂરત, મદિરમે જા બિલાઇ છે પ્રભુકો.
 વહ છે મોજુદ સખ ઘટમે, હમેશા દેખતા સખકો,
 બદી નેકીકા ફલ દેતા, વહ ઈશ્વર સખકા ન્યાયિ છે. પ્રભુકો.
 નહિ વહ જન્મ મૃત્યુ કે, કબી બધનમે આતા છે,
 બતાકર જન્મ કયો ઉમકો, વૃથા તહોમત લગાઇ છે પ્રભુકો.
 છૂટા નહિ મેલ છે મનઝ, નહાયા લાખ તિર્વેની,
 ભિખાયા નામ સતોમે, લરી દિલમે ખુટાઈ છે પ્રભુકો.
 રામ ઓર કૃષ્ણ મત્ પુરખોકી, કયો નિંદા કરે મૂરખ,
 બનાકર સ્વાગ કયો તેને, હસી ઉનકી કરાઇ છે. પ્રભુકો.
 હજારો દીન ઓર દુખિયા, ન પાતે એક દુકડા તક,
 તૈ દે દે દાન દુષ્ટોકો, વૃથા દોલત લુટાઇ છે પ્રભુકો.
 જરા અમ હોશમે આજ, ઉઠા ગફલતકે પરદેકો,
 લગન બલદેવ કર ઉસકા, જો સખકા ખુશનુમાઇ છે. પ્રભુકો.

ભજન (૧૩)

(હૈ અપરંપાર-એ રાગ.)

કોન્હા ઉપકાર દયાનંદ રવામીને.	ટેક.
વેદોકા ભાષ્ય બનાયા, સીધા મારગ બતલાયા, જહા મત ખડે હજાર	દયાનંદ.
કંઈ વિદ્યાસય બનવાયે, કંઈ દીનાસય ખુલવાયે, ક્રિયા વિદ્યાકા પ્રચાર	દયાનંદ
જાતિ અભિમાન મિટાયા, વર્ણાશ્રમ ધ્યાન દિલાયા, હો સેતે નરનાર	દયાનંદ.
રૂપિયો કે યજ્ઞ બતાયે, હમકો કગ્ને સિખલાયે, ધુલ્લ હો વાધુ બાગ,	દયાનંદ
રિપુહી ઉપમા કરતે હૈ, અમ અર્થ લોટ ધરતે હૈ, ખૂબ કર રહે વિચાર,	દયાનંદ
ગોપી ઈન્દ્રિય બતલાવે, ચીરોકા હરન છિપાવે, કૃષ્ણ તો ચોર ન જાર	દયાનંદ
હો ધન્યવાદ રૂપિ તુમકો જો પ્રાણુદાન હૈ હમકો, મૌક્ષકે પહુચે દાર.	દય નંદ.

ભજન (૧૪)

લાવણી.

હે દયામય હમ સખોં દો, શુદ્ધતાઈ દીજીયે,	હે
દુર કરેઢે હર છુરાઈકા, બલાઈ દીજીયે,	હે
એસી કૃપા ઓર અનુમહ, હમ પર હો પરમાત્મા;	હે.
હો સભાસદ ઈસ સભાદે, સમકે સખ ધર્માત્મ!	હે.
હો હિમલા સખકે મનમે, જ્ઞાન કે પ્રકાશસે,	હે.
ઓર અધિરા દૂર સાગ, હો અવિદ્યા નાશસે	હે.
ખોદે કર્મોસે બચે સખ, તેરે ગુણુ ગાવે સખી,	હે.
છૂટ જાવે દુખ સારે, સુખ સદા પાવે સખી	હે.
સાગી વિદ્યાઓ દો શિખે, જ્ઞાનસે જરપૂર હો,	હે.
શુભ કર્મ મે હોવે તત્પર, દુષ્ટ કર્મ સખ દૂર હો	હે.
યજ્ઞ હવનસે હો સુગંધીત, અપના જારત વર્ષ દેશ,	હે.
વાયુજલ સુખદાઈ હોવે, જાય મીટ સારે કલેશ.	હે.
વેદ કે પ્રચારમે, હોવે સખી પુરુષાર્થ,	હે.
હોવે આપસમે પ્રીતિ, ઓર બને પરમાર્થ	હે.
જોભી ઓર કામી કોધી, કાષ બી હમમે ન હો;	હે.
સખ વ્યસનોસે બચે, ઓર છોડ દેવે મોહકો	હે.
અમિત સંગતમે રહે, ઓર વેદ મારગપર ચલે,	હે.
તેરે હી હોવે જીપાસક, ઓર કુકર્મો સે બચે.	હે.
કીજીયે કેવલકા હૃદય, શુદ્ધ અપને જ્ઞાનસે,	હે.
માન ભક્તો મે બઢાઓ, ઉસકા ભક્તિ દાનસે.	હે.

ભજન (૧૫)

રાગ ઉપર મુજબ.

આજ મિલ સખ ગીત ગાવો, હિસ પ્રભૂકે ધન્યવાદ,	
નિસકા યશ નિત્ય ગાને હૈ, ગધર્વ ગુણીજન ધન્યવાદ. આજ,	
મદિરોમે, કદિરોમે, પર્વતા કે શિખર પર,	
દેને હૈ લગાતાઁ સો સો વર મુનિવર ધન્યવાદ	આજ
કરને હૈ જગલમે મગલ, પક્ષિગણુ હર સા મ પર,	
પાને હૈ આનંદ મિલ, ગાને હૈ સ્વરમઁ ધન્યવાદ	આજ
કુબે મે તાલાવમે, સિન્ધુકી ગહરી ધારમે,	
પ્રેમ રસમે તૃપ્ત હો, કરતે હૈ જલચર ધન્યવાદ	આજ
સાદિયોમે જલમયોમે, યત્ત ઓઁ ઉત્તમવકે આદિ,	
મીઠી સ્વરમે ચાહીયે કરે, નારીનર સખ ધન્યવાદ	આજ
માન કર અમીચદ, ભજનાનદ કર ઇશ્વર સ્તુતિ,	
ધ્યાન ધર મુનતે હૈ, શ્રોતે ધાન ધર ધર ધન્યવાદ.	આજ,

ભજન (૧૬)

ગઝલ કવ્વાલી

હમારી એક ખિનય તુમસે, દયામય દીન હિતકારી,	
મિટાઓ મેરે હૃદયકી, અવિચ્છા રૂપ અધિયાગી	હમારી
પ્રકાશિત યાન અપનેકા, કૃપા મે ઠીકી સરજ,	

મિલે કમ્પાણી રસ્તા, બને હમ સુખકે અધિકારી. હમારી.
 ગયા હૈ છૂટ વહ મારગ, હમારે પૂર્વ પુરખોડા,
 બિના હિસકે હમારી, હો ગઇ અબ દુદિશા ભારી હમારી
 હમારા ધર્મ વૈદિક થા, ઉપાસક આપકે હમમે,
 હુવે અબ પથ નાના હી ઓર નાના ઈષ્ટ ઓતારી. હમારી.
 ભમે આપસમે મળ લડને, હુવે સમતીન કે તેરહ,
 અઈ ભારતઠી સરદારી, હુવે અબલૂપ બનયારી હમારી.
 અહિંસા, લામ ચારી થા, ધર્મવત પૂર્વ પુરખોડા,
 વહા હિસકે ઓગ બટમારી, શરાબી ચોર ઓર જવારી હમારી.
 જહા રૂપિ મુન્ની થે બહારી, પુરપ નારી સદાયારી,
 વહા અબપ્રાય નરનારી, હુવે કુલટા ઓર બિચારી હમારી.
 વહા કે દીન ઓર દુબિયા, નહીં ઈમ દાદ પાતે હૈ,
 મુચડે લાડ ઓર વેશ્યા, ઉડાવે માલ બદકારી હમારી.
 મયા અધેર અબ અસા, હવા બદલી જમાનેકી,
 તુમ્હીપર આશ હૈ ભારી, તુમ્હી પિતુ બન્ધુ મહતારી હમારી.
 તુમ્હી હો ધર્મકે પાલક, અધર્મ દુષ્ટ કુલ ધાતક;
 સમજ બલદેવ નિજ બાલક, બચાવો બેગ બલધારી. હમારી.

ભજન (૧૭)

રાગ દાદરો,

ધન્ય તું કરતાર મેરા, ધન્ય તું જગદીશ્વરા;
 ધન્ય હૈ કૃપા તેરી, ધન્ય તું પરમેશ્વરા.

ધન્ય.

ધન્ય સૃષ્ટિ કર્તા હૈ, તુ, કેન મહિમા ગા સકે;	
બ્યાપક હૈ તુ જગત માંહી, શુભ ન તેરે ગા સકે.	ધન્ય.
ધન્ય હૈ પ્રભુ નામ તેરા, ધન્ય તવ કરુણાહરિ;	
ધન્ય પિતૃવત સ્તેહ તેરા, જ્ઞેન ત્યાગેા તુમ કબી.	ધન્ય
ધન્ય હૈ તુમ નિત્ય સત, અર ધન્ય હૈ કૃપા તેરી,	
જિસકે બક્ષસે સૃષ્ટિ સારી, જગતમે વિચરે ફિરી.	ધન્ય
ધન્ય અમૃત રૂપ પ્રભુજી, પરમ શિવ સુદર હૈ તુમ,	
નિરખી ભક્ત આગક હોવે, મહિમા અપર પાર તુમ.	ધન્ય
ધન્ય તવ શાંતિ હૈ હૃદય, ધન્ય તવ ગભીરતા,	
અપરાધ સો સો દેખકર જ્ઞે દયા દષ્ટિ ન ફેરતા	ધન્ય,
એકો તુમ ત્રિભુવનકે સ્વામી, રાજરાજેશ્વર તુમ્હી,	
મુક્તિદાતા પ્રાણુદાતા, તેરે ખીન દુખ નહિ	ધન્ય
જગતપિતા ઓર જગત માતા, તુહી પાલનહાર હૈ,	
સ્વામી તુ મંમારકા, તેગ હી સખ પરિવાર હૈ.	ધન્ય.
હૈ અનાદિ જગપતિ મમ, દાન શાંતિ દીજીયે,	
પ્રકાશ તુ સખ જગત માહી, કૃપા અપની ફીજીયે.	ધન્ય.

ભગવ (૧૮)

ગઝલ

અજબ હેરાન હું ભગવન, તુમ્હે કૈસે રિઝાવુ મે,	
નહિ કાઇ વસ્તુ હૈ એસી, જિસે સેવામેં લાવુ મેં.	અજબ.
કઈ કિસ તોર આવાહન, કિ તુમ મોજુદ હૈ કરન;	

નિરાદર હૈ બુલાનેકો, અગર ધટી બળવું મેં. અજબ.
 લગાના ભોગ કુછ તુમકો, યહ એક અપમાન કરના હૈ;
 ખિલાતા હૈ જો કુવ સંસારકો, ઉમકો કયા ખિલાઉં મેં. અજબ.
 તુમ્હી હો મૂર્તિ મેં ભી, તુમ્હી પુત્રોકે અંદર હો,
 ભલા ભગવાન પર, ભગવાન કો કેસે ચઢાવુ મેં. અજબ.
 હૈ જિસકી જ્યોતિસે રોશન, એ સૂરજ ચાદ ઓર તારે;
 મહા અધેર હૈ ઉમકો, અગર દિપક દિખાઉં મેં. અજબ.
 બુળાયે હૈ ન ગરદનહૈ, ન સીના હૈ ન પેશાની,
 તુમ્હી નિલેપ નારાયણ, કહા ચંદન લગાઉં મેં. અજબ.

ભજન (૧૯)

દવાસી.

સત્તા તુમ્હારી ભગવન, જગમે સમા રહી હૈ;
 તેરી હયા મુગધી, હર ગુણસે આ રહી હૈ સત્તા
 રતી ચંદ્ર ઓર તારે, તુને બનાયે સારે,
 ઇન સખમે જ્યોતિ તેરી, જગમે મમા રહી હૈ. સત્તા
 વિસ્તૃત વસુધરા પર, સાગર બનાયે તુને;
 તેહુ જિનકી મોતિયો સે, અમ ચમચમા રહીહૈ. સત્તા
 હમ સખ તેરી શરણ હૈ, તુઝસે યહી વિનય હૈ;
 હો દૂર યહ અવિઘા, હમકા ભૂલા રહી હૈ. સત્તા

ભજન (૨૦)

રાગ માલ.

કયા કોઈ ગાવે, કયા સુનાવે,
 પ્રભૂજી મહિમા તેરી લિખી કિસીમે ન જાણે. કયા.
 રૂપી રૂપીશ્વર, મુની મુનીશ્વર, તપી તપીશ્વર હર્ષર;
 લિખ લિખકે હારે, વહ સારે બિચારે, ન પાયા વહે તેરા પાર. કયા
 તેરી વેદ હૈ વાણી, કહે રૂપી જ્ઞાની, લ પ્રાણીકા જીસે ઉદ્ધાર, :
 જો પડે પઢાવે, અમલ કરાવે, હો ભરસાગરમે પાર કયા.
 તુહી સૃષ્ટિકા કર્તા, સંકલ દુ ખ કા હતા, તુ મનકા પ્રતિપાલ,
 મુઝે કામ ક્રોધમે, ખુદી લોભ મોહસે, બચાવો હરિ તતકાલ કયા
 તુહી હૈ ભડારી, મે નેગ લિખાગી, માયુ યગી વગ્દાન,
 મે તુઝ કોહી બ્યાઉ, તેરી મહીમા ગાગી મહે દામ ખન્ના નાનન કયા

ભજન (૨૧)

કવાલી.

ઈશ્વર રક્ત તુમ્હી હો, દુ ખકે મિટાને વાન,
 આવાગમન છુડાકર, મુક્તિ દિનાને વાને. ઇશ્વર.
 સૂરજ જીમી મિતારે, સમ આગર તુમ્હા ,
 સારે નિજમશમરી, તુમહો ચક્કાને વા. ઇશ્વર
 હરગત તુમ્હી હો હાજર, હર બખ્ત પર હો રાનીર,
 હોટ્ટે મે જર મેલી, તુમહો સમાને વાને. ઇશ્વર

દરિયા પહાડ જંગલ, હરખા તુમહારા જલવા,	
મરખ હુને તુમહારી, મરત બનાને વાને	ઈશ્વર
મરજીદ મેન હરમમેં, બુતખાનેમે ન કાયા,	
તુમકો કહા હૈ પાતે, કાશીકે જાને વાલે	ઈશ્વર.
માલા તો હાથમે હૈ, દિલ્લખઓ ઘાતમે હૈ	
કયા ખાક તુમકો પાવે, વહ ખાક જિડાને વાને	ઈશ્વર
કુકે સુખો મે કસકર, બૂલે તુમહારી મહમા,	
તુમસે અલગ પડેદે, તુમહો ઉડાને વાને	ઈશ્વર
માતા બહિન વ બ્રાતા, જૂડા હૈ મારા નાતા,	
સમ દુખ ત દેને વાલે, ભ્રમ મે કમાને વાલે	ઈશ્વર.
દર છોડ કર તુમહારા, ડિમ દર પે જાકે માગુ,	
હૈ શાહો ગમત તુમમે, રતઓકે પાને વાને	ઈશ્વર.
સબમે અલગ હો મજતર, હાઝર તુમહારે મજર,	
કૃપાકી દષ્ટિ નિરે, તુમ હો બચાને વાને	ઈશ્વર.

ભજન (૨૨)

આશાવરી

ફેલાદો ધર ધર દાર, ધરમ પથ ફેલાદો ધર ધર દાર	
નગર નગર ઓર ગ્રામગ્રામમે, વેગા કરો પ્રચાર.	ધરમ
દૂધ નિઝાલો પ્રીતિ ગદાનો, મન અપનેકો માર;	
ઈંદ્ર ડસે પન્થર બગસાવે, કુછ બી ન કરો વિચાર	ધરમ.
ધર્મ કે કારણુ સ્વામી દયાનંદ, અર્પણુ કર ગયે પ્રાણુ,	

લેખરામજીને પેટ ફડાયા, દેશકા ક્રિયા હૈ સુધાર ધરમ.
 ધર્મકે કારણુ ગુરુ ગોવિંદજીકે, દોતો વે રાજકુમાર,
 દિવાલમે ચુને આહન કીની, ધર્મ હૈ જગતમે સાર ધરમ.
 ધર્મ કે કારણુ રાજા હરિશ્ચંદ્ર, રાજપાટ દિયા ત્યાગ,
 રાની બિહી રોહિતાશ્વ બાલક, રાજા ભગીકે દ્વાર ધરમ.
 આરહ બરસકા બાલ હકીકત, ધર્મ પે હુવા કુર્બાન,
 જન દષ્ટ પર ધર્મ ન છોડા, તન મન દિયા મખવાર ધરમ.
 એસે એ તુમ બનો હિતેપિ, છોડા જૂઠ વ્યવહાર,
 સચ્ચે આર્યવીર કહલાઓ, નથ્યુ કહે હરબાર ધરમ.

સજન (૨૩)

તાલ દીપચ દી.

ઉઠો પ્રિયગણુ આજમ ત્યાગો, તજ પાપ શરણુ હરિ લાગો
 સુખાભાસમે મન લિપટાયા, સતનામ ન મૂલહિ ધ્યાયા
 મિત્ર પુત્ર બધુ સુત દાગ, કોઈ મગ ન ચલને હારા
 મહેલ માળીયા કોડીયા બગલે, અત ઇનકા ન જાય મગલે.
 જ્યો ઘટમે ફુટે પાની, જિન જિન જાવે અવધ વિહાની
 જમકાવ યુલાવા આવે, રૂપ યૌવન સભી જર જાવે
 મખધી દૂ દ કર મચાવે છોડ મગધટમે વાપિસ આવે
 યહ મમાર એક ચિયેટર મહાન, જીવ એકટર્સ ઇમમે જાન
 હર એક ખેલે અપની વારી, અત કરતા હૈ કુચ કી તૈયારી

બ્યાસ પતંગલી જનક જેસે ઝાની, હરિચંદ્ર કરણ જેસે દાની
બાલિ રાવણ સમ અભિમાની, માર કાવતે કાતે કાની
ઉક ચેત મુરખ ક્યો સોયા, સમય વિષય ભોગમે જોયા
ચેતો ધર્મ કરો પ્રિય મેરે, વહ જો નગ ચયેગા તેરે
કામ ક્રોધ લોભ મોહ મારો મતવૃત જીવનમે ધારો,
મિલ કર કરો પાપકા નાશા, હોવે વૈકિ ધર્મ પ્રકાશા
પાલો સત્યકો તજ કર કુરીતિ, સેવક થહી હૈ વેકોકી રીતિ.

સજન (૨૪)

લાવણી

ધર્મગ્રી આજા પાજો, કરો અગ્નિહોત્ર મગજાઈ
દ્રવ્ય સુગંધિત પુષ્ટિકારક, ઔષધ સિંગે રોગ નિવારક,
મત્ર પદો વિજ્ઞાન વિદ્યારક, મિત્રો આહુતિ ડાલો,
વાયુકી દરો સકાર્ધ કરો.
સગસે ભાગી યજ્ઞ દાન હૈ, જિસજા વેકોં મે વિધાન હૈ,
દક્ષ ઉસકા મિત્રો મહાનૈ, ડભી ન ધર્મકો ટાલો,
યહ કર્મ બડા સુખદાર્ધ કરો.
યજ્ઞ શુદ્ધ વાયુ દેતાવે, હવળી હોકર ઉપર જાવે,
ધર્મ કે સગ નિચે આવે, તમ આત્મ મનાય લો,
હોવેગા અન્ન અધિકાર્ધ કરો.
યહી દેવ પુત્ર હૈ ભારી, જીવ માત્રકી જો હિન્કારી,
પથર પુજન દેયો વિસારી, ઇસસે બ્યાન સગાય લો,
બનો વેદધર્મ અનુયાયી. કરો.

ભજન (૨૫)

તેગે સત્તાકે બિના, હૈ પ્રભુ મ ગણ
 પના સ્ત્રી કિયના નહિ, ખિલે ન કાષ્ટ ન
 હમમે તેગ નહિ વિદાન, અમા કેઈ કલ નહિ હૈ ટેક
 મને દેખ વિયા મય ઠા' તુઝમા મિ ૥ ન યાઈ ઓર
 સખડા તહિ એક શિર મોર, હમમ ડગ ની ગૂન નહિ હૈ હમમે.
 તુઝસે મિલકર ડડણાડદ, મુનિવર પાને ન આન
 તેરા પ્રેમ સતિયદાન, કિમકા મ ગણ મૂલ નહિ હૈ હસમે.
 હર ધર ધર્મ જીવનાધાર, ગુડજન હૈ પુકાર પુકાર,
 કિમકા બેડા હો જાય પાર, હમકે તૂ પ્રતિફલ નહિ હૈ હમમે.
 તેરે ગાય ગાય ગુણુ ગ્રામ, કરતી દગતા હૈ નિષ્કામ
 મનમે. હૈ શકર સુખ ધામ, મેરે એક ગરાય સૂલ નહિ હૈ. હસમે.

ભજન (૨૬)

બૂલે જાતે હો તુમ હાય ભાગ્યસંપદ ગહને વાંચે ટેક.
 હમ તુમ ઉતહી ક હૈ મતાન, જતથે જમિમે વિદ્યાન,
 ગૌતમ પતજલીજી મહાન, મય તત્વા ક જાનને વાંચે, બૂલે
 થે શ્રી રામચંદ્ર મહાગજ . પિતુ આજ્ઞા પર છોડા ગજ,
 નહિ સ્વિદ્યાગ પદ યુવરાજ, પુરુષોત્તમ કહાવન વાંચે. બૂલે.
 અર્જુન લિખ્મ હુવે બલવાન, અનકે લક્ષ સહારી બાણ;
 અખ તજ બ્રહ્મચર્યાકી જાન, હૈ બલ જિત કરાવન વાંચે. બૂલે.

કરકે ભતિયા અભિમાન, નિર્બલ હો ગયે તુમ બલવાન;
 દેતે નહિ દયાપર ધ્યાન; જડકો ચેતન માનતે વાલે. ભૂલે
 તુમહી તો સખગુણ ખાન, ગાડીયે કયા રચો વિમાન,
 અખ પરદેશી ભગે ધનવાન, નર્મકલ તાર બનાવન વાલે ભૂલે
 અખભી માનો ખાન હમાર, મિનડર કરયો વંદ પ્રચાર,
 પાકક તખ્તહી હોય સુધાર, હો જાઓ માન બદાવન વાલે ભૂલે

ભજન (૨૭)

સખ દેશોમે મશહુર આર્યાવર્ત કહાતા હૈ દેડ
 પઢલો ઇતિહાસ પુરાના, જાને હૈ સકલ જમાના,
 ચાહે અમ કાઈ કરો ગરૂ, ગુરૂ યહી મમજા જાતા હૈ. સખ.
 જીતની વિઘા હૈ સારી, હુઈ જૂમડલો મે જારી,
 હુવા યહાસે સખકા જહુર, હમે ઇતિહાસ બતાતા હૈ, સખ.
 ઇસકા સખૂત હૈ ભાઈ, કરતે અગરેજ બડાઈ,
 દુનિયા દે રહી ગવાહી, યહી સખ વિઘાઓકી માતા હૈ. સખ.
 યુરોપકે ફિલાસફર ભારે, મરતે યહ શબ્દ હિચારે
 પ્રભુ મિનય કરો મ જુર, (હો આર્યાવર્તમે જન્મ)
 મેક્ષમુક્ત કરમાતા હૈ સખ.
 અખવહી દેશ હૈ ખારો જાસે હિન્દુસ્થાન પુકારો,
 સખ ઇજત મિલગાઈ હર, દેખ કર રોન આના હ. સખ.
 હા બાસુદેવ અખબાઈ કુજતો કર દેશ બચાઈ,
 સખ આસસ કર્નો દૂર, રૂપિ ઉપદેશ સુનાતા હૈ. સખ.

ભજન (૨૮) ભેરવી.

ભજમન કિરપા સિન્ધુ ભગવાન	ટેક.
જીનકી મહિમા બેઢે બખાનીરે, રમૂગિ શાસ્ત્ર પુગન	ભજ.
એક બુંદસે પ્રગટ દિયોતોરે, એસે હે બુદ્ધિમાન	ભજ
કિશોર ઉસીઝા પદ્મલે સહાગરે, તજી અપના અભિમાન,	ભજ.

ભજન (૨૯)

ઈસ વૈદિક ધર્મ પ્રચારકો, હમ જગ ભરમે કરેગે.	ટેક.
બ્રહ્મચર્ય ધાગણુ કરવાકર વેદ ઓર વેદાગ પઢાકર,	
દર્શન કે દર્શન કરવાકર, પૌગણિક પગપચકે,	
મુખકા મર્દન કર દેગે — હમ જગ ભરમે કરેગે.	ઈસ.
ગૃહસ્થ આશ્રમ મે દિગ લાકર, રતુગામી સમહીકો બનાકર;	
ધોડસ સરદાર કરવાકર, સતાનોકી આયુકો,	
હમ રૂપિ જીવન કરેગે હમ.	ઈસ.
પચયજ્ઞ નિતહી કરવાકર, પ્રવૃત્તિ પૂજન છુડવાકર,	
પૂરણ ઈશ્વર ભક્ત બનાકર, ગૃહ આશ્રમકે ઢગકો,	
હમદિર પૂરણ કર દેગે હમ.	ઈસ.
બાનપ્રસ્થકી બાનિ ચતારકર, આત્માકો સ્વરૂપ લખવાકર,	
બ્રહ્મજ્ઞાન પૂરણ કરવા કર, ઈશ્વર પ્રેમ વિચારમે,	
મનકો સ્થિર કરેગે હમ.	ઈસ.
અંતમે સન્યાસી બનાકર, માન ઓર અપમાન છુડાકર,	
પક્ષપાતસે ચિત્ત હટાકર, વેદોકા પ્રચાર કર,	
દુનિયા ભરમે બિચરેગે. હમ.	ઈસ.

ગુણ અરે કર્મ સ્વભાવ મિલાકર વર્ણુ વ્યવસ્થા ઠીક ચલાકર,
નિયોગ સખહીદા સમજાકર, બિધવનકે દુ ખ ભારકો,
જડમૂલસે હમ ખોદેગે હમં

૪૫

દયાનદકી આજ્ઞા શિરધર, પાખડિતકી પોત ખોતકર,
કહે રાધાશરણુ યહી ક્ષત ચિત્ત ધર, પર આગ્ય મન ધારકો,
રૂપિરૂપમે ઉગિણુ હોવેગે હમં

૪૬

ભજન (૩૦) આરતી

જય જગદીશ હરે, પિતા જય જગદીશ હરે	
ભક્ત જનનકે મહત, ક્ષણમે દૂર કરે	ૐ જય.
જે બ્યાવે કૃપાપાવે, દુ ખ વિનશે મનડા,	
મુખ સપતિ ધર આવે, કૃષ્ટ મિટે તનડા	ૐ જય.
માતપિતા તુમ મેરે, શરણુ ગ્રહુ ડિસકી,	
તુમબિન ઔર ન દોઈ, આશ કડ ડિમડી	ૐ જય
તુમ પૂરણુ પરમાત્મા, તુમ અતરયામી,	
પર બ્રહ્મ પરમશ્વર, તુમ સખકે સ્વામી	ૐ જય
તુમ કૃષ્ણા કે સાગર તુમપાગ્ન કર્તા	
મે મતિ મદ અજાની, કૃપાકરો ભર્તા	ૐ જય.
તુમહો એક અગોચર, સખ કે પ્રાણપતિ	
કિસ વિધિ મિલુ દયામય, તુમકો મે કુમતિ	ૐ જય.
દિન બધુ દુ ખ હર્તા, તુમ રક્ષક મેરે,	
કૃષ્ણા હસ્ત બદાઓ, શરણુ પડા તેરે	ૐ જય.
વિષય વિકાર મિટાઓ, પાપ હરો દેવા,	
શ્રદ્ધા ભક્તિ બદાઓ, સજ્જનોકી સેવા.	ૐ જય.

शान्ति पाठ.

ओ३म् द्यौः शान्तिरन्तरिक्ष ५ शान्तिः पृथिवी
 शान्तिरापः शान्तिरोषधयः शान्तिर्वनस्पतयः शा-
 न्तिर्विश्वेदेवाः शान्तिर्ब्रह्म शान्तिसर्व ५ शान्तिः
 शान्तिरेव शान्तिः सामा शान्तिरेधि ॥

॥ ओ३म् शान्तिः शान्तिः शान्तिः ॥

વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળમાં મળતા પુસ્તકોની યાદી

દયાનંદ વચનામૃત (ગુજરાતી)	૦-૬-૦
પિતા પુત્રનો મવાદ ,	૦-૦-૬
તદ ઇન્દ્રામ-(ગુજરાતી)	૦-૨-૦
યજ્ઞાપતીન ગહન્ય ,	૦-૦-૩
ભજન મગ્ગલ ,	૦-૧-૦

ઉપર લખેલા પુસ્તકો ઉપરાંત વૈદિકધર્મના હિન્દી તથા ગુજરાતી ભાષાના પુસ્તકો, મહાપિ દયાનંદ સરસ્વતી કૃત ગ્રંથો, તથા અન્ય આચાર્યવિદ્વાનો તથા મન્યાનીઓના મનાવેલા પુસ્તકો અત્રેથી વચાતા મળી નહોતે

હંસલુ—વેદજ્ઞાન પ્રચારક મંડળ
ધીકાટારૌડ અમદાવાદ

